יחי (סוף) החופש!!!

תחי מדינת ישראל!!! יחי משרד החינוך!!! הילדים שלי עוזבים עכשיו את הבית כל יום בשעה 7.30 וחוזרים לקראת 2.00 בצהריים. יחי החופש! מהתנוחה של החופש נשאר רק צילום — עד לשנה הבאה.

● ● ●

אם אתם מרגישים שלחתול שלכם או לכלב הקטן חם מאוד, תשימו אותם בתוך הכיור (בלי מים, כמובן) ותיראו כמה שזה ימצא חן בעיניהם.

החתולים שלי המציאו את זה בעצמם. ממש מחוננים.

● ● ●

חברים שלי שהו בחו״ל שלושה חודשים. בזמן הזה הם סגרו את ביתם בתל־אביב. כשחזרו הביתה מצאו שהכל בסדר, אבל יש רעש משונה. חבר שהגיע לבקר הודיע להם שהרעש נגרם מצרצר אחד או שניים שנכנסו לדירה.

התייעצו החברים שלי עם מומחים לצרצרים, קנו כל מיני חומרי־הדברה ופיזרו בבית, אבל הצרצר לא רצה למות והמשיך להטריד אותם לפחות פעם בחצי שעה.

אחרי שבועיים של עצבים קראו לחברת־הדברה. הגיעו שני חבר׳ה עם מתקנים מפחידי צרצרים, עשו סיבוב בבית והודיעו לחברים שלי שלא צרצר ולא אח של צרצר. בסך הכל הסוללה של גלאי־העשן שלהם הולכת ונגמרת, וכמה ימים לפני שהיא נגמרת לגמרי היא עושה רעשים כדי שבעלי הבית יחליפו אותה. רצו קידמה — קיבלו צרצרים.

● ● ●

ידידי חיים סיפר לי על בן־אדם אחד שהוא הכי טוב (בשטח שלו) בעולם ואחד מהטובים בארץ...

● ● ●

כמה שהבן־אדם יותר בור, ככה יותר הפתעות נעימות יש לו בחיים. לא שאני ממליצה להיות בורים, אבל אם במיקרה אתם לא יודעים הכל, זה טוב, כי יום אחד תגלו את הדברים היפים שעוד לא ידעתם.

ככה קרה לי עם סיפרו של א״א מילן (מחבר פו הדב — למי שלא יודע). את פו הדב קראתי כמו כל ילד בעולם, וגם אחר כך, כשגדלתי, וגם אחר כך, כשהתבגרתי, וגם אחר כך, כשנולדו לי הילדים וקראתי להם, ועוד אחר כך, כשהילדים כבר קראו בעצמם וישבתי לידם.

אבל את כשהיינו קטנטנים לא קראתי עד היום, למרות שהתירגום העברי יצא לאור לפני שנים רבות מאוד.

אז עכשיו זה יצא שוב, בתרגומה של אורה מורג ו... אני נהנית נורא.

● ● ●

בעלי, שהוא ער מאוד לבעיית שיכבת האוזון הנסדקת, קנה איזה דיאודורנט שכתוב עליו שהוא לא פוגע בשיכבת האוזון, וחוץ מזה הוא נורא בריא מכל מיני בחינות. השפרצתי על עצמי קצת מהבריא־הבריא הזה וכבר יומיים שורף לי העור. מזמן ידעתי שאסור לי שום דבר בריא!!!

● ● ●

מי שהפסיד את התוכנית מסך אישי עם עמוס קינן, שבה הראו קטעים בביצועו של שייקה אופיר, שילך לכל החברים שלו ויברר מי הקליט, מי שלא ראה את הקטע של זכי הזקן וככה וככה, לא יודע מה זה צחוק.

● ● ●

בעלי אומר שציני הוא אדם שכאשר הוא מריח פרחים הוא מחפש לווייה.

● ● ●

בפינת הבישול של ערוץ 2 ראיתי את פיליס גלזר, הכוהנת הגדולה של הטיבעונות, שהציעה לקחת אשכול של ענבים טובים ולהכניס אותו למקפיא ואחרי שעתיים־שלוש לאכול את הענבים הקפואים כחטיפים. ניסיתי ונורא הצליח.

אגב, הנה גם תרומה קטנה שלי: מה שעושים לענבים אפשר לעשות גם לתמרים הצהובים האלה שמוכרים בחנויות־הירקות, ושיש להם טעם נורא. אחרי טיפול במקפיא הם טעימים להפליא. שלא לדבר על קרירות בפה.

● ● ●

12 משרינו סיירו בחודש אוגוסט בחו״ל. אם שום דבר טוב לא קרה כאן בזמן הזה, זה סימן שהשרים שלנו לפחות לא מזיקים. נכון חדשה מעודדת?

● ● ●

אני לא יודעת למה אני כל־כך מתרגשת מזה שהם חוזרים לבית־הספר? הרי אחרי שבוע כבר יקראו לי המורות ויסבירו לי כמה הילדים שלי שובבים וכמה הם לא מכינים שיעורים, ואז אני אחזור הביתה ואצעק על הילדים, ובעלי יצעק עלי למה אני צועקת על הילדים, וכולם יקבלו מצב־רוח והילדים יבטיחו אי־אלו הבטחות, ואחרי שבועיים חוזר חלילה.

● ● ●

א־פרופו מזג־אוויר, אומרים לי יודעי־דבר שזקני צפת לא זוכרים חורף כל־כך קשה כמו שיהיה לנו בעוד כמה חודשים. זה, אגב, מיומנו של פסימיסט.

● ● ●

בעלי אומר שעכשיו אפשר לקרוא למדינה שלנו "ISRAEL D-C" זאת אומרת: "DISTRICT OF COLUMBIA" (מחוז של קולומביה).

● ● ●

עד עכשיו הם (הנוער) היו אומרים על משהו שמצא חן בעיניהם שזה מגניב, מדליק, מאפו. החדשות הן שעכשיו זה בן־זונה.

„הייתי בסרט — משהו בן־זונה!״ „ראיתי חולצה — משהו בן־זונה, תני לי 30 שקל,״ „אמא, איזה ארוחה הכנת — משהו בן־זונה!״

גם אנחנו היינו כל־כך מטומטמים כשהיינו צעירים, ואחר כך השתנינו או ש...

● ● ●

זהו! נמאס לי מכלי־התחבורה הקונבנציונאליים. במכונית הפרטית אני לא נוסעת יותר, כי אין חנייה בעיר. באוטובוס אני צריכה לקום לזקנים, במונית יקר וברגל זה מעייף. מה נשאר? אופניים. יופי! אבל מה עושה בן־אדם שלא יודע לרכב על אופניים? כן, בטח שניסיתי. מאה פעמים ניסיתי. אין מה לעשות. איך שאני מנסה אני נופלת, ובן־אדם בגילי לא נעים לו כל הזמן ליפול מהאופניים.

פעמיים כבר ראיתי ברחוב אנשים שנוסעים על אופניים בעלי שלושה גלגלים. על כאלה אני דווקא יודעת לרכב — זאת אומרת אני חושבת שאני יודעת. הבעייה שאני לא יודעת איפה קונים כאלה. פתחתי דפי זהב, טילפנתי לכמה חנויות אופניים, ולא היה להם.

אולי אתם יודעים איפה יש אופניים כאלה? אולי בכלל יש לכם כאלה בבית ואתם מתים למכור?

תתקשרו בבקשה למערכת העולם הזה ותבקשו את זאת שלא יודעת לרכב על אופניים. אני קונה.

● ● ●

אפילו אני, בן אדם כל־כך הגיוני, התפתיתי והלכתי להרפזי הזה, שנוגע בכל מיני מקומות ועושה הוקוס־פוקוס, ותיכף מפסיקים לעשן.

אין מה לדבר, זה ממש עוזר. יומיים רצופים לא עישנתי, ועכשיו אני צריכה להספיק את כל מה שהפסדתי ביומיים האלה.

אפילו קוסמים אני מנצחת. כל הכבוד לי.

אלי דסה, העולם הזה

תנוחה אופיינית של ילד בחופש: שלט־רחוק וטלוויזיה

„עד לשנה הבאה״

אופניים על שלושה גלגלים

„איפה קונים? מי מוכר?״

מילה טובה...

לפני ימים אחדים צילצל הטלפון בבית חברתי והאיש מעבר לקו שאל: „האם זאת מישפחת...״ „כן,״ עונה חברתי, „מי אתה?״

„שמי עזרא,״ ענה האיש, „ואני עובד בבנק לאומי בחולון. האם היה לכם חשבון אצלנו?״

„היה לנו חשבון,״ עונה חברתי, „אבל סגרנו אותו לפני 11 שנה, כשעברנו לתל־אביב.״

ועכשיו בא הסיפור.

כבר לפני 11 שנה הסתבר לפקיד עזרא שאמנם החברים שלי סגרו את החשבון ולקחו את כל הכסף, אבל נשארו שם כמה איגרות־חוב לא־סחירות. חיפשו אנשי בנק לאומי את הכתובת החדשה של חבריי ואת מיספר־הטלפון שלהם, אבל בשום אופן לא הצליחו למצוא. ככה עברו 11 שנה.

לפני חודש יצא עזרא למילואים. תפקידו במילואים הוא משהו הקשור בתיקים של חיילים. הוא דיפדף בתיקים, ופתאום נתקל בשם שהזכיר לו משהו. חשב עזרא וחשב, ופתאום נזכר שהשם שבתיק הוא בדיוק שם האנשים שאותם חיפשו לפני 11 שנה. הוא מצא את מיספר־הטלפון, טילפן לחברתי ואמר לה לגשת לבנק, ולקחת את הכסף שמגיע לה כבר שנים.

הלכה חברתי לבנק לאומי בחולון, פגשה את עזרא וקיבלה כמה אלפי שקלים שלא ידעה על קיומם.

הכל בזכות הזיכרון הטוב והרצון הטוב של פקיד אחד נחמד.

דניאלה שמי